

Ny § 6.

Det er ikke blot den vilblevende Plads, som ovenfor (ved § 3) er paaanket med Hensyn til Bestemmelsen om Legemsstraf, men især dens fuldkomne Indholdsløshed. Det gaar naturligvis ikke an at udføre det unge Mandskab under 18 Aar til Skibsførerens ubundne Villkaarlighed, og det foreslaaes derfor som Straffeart at bestemme det overalt paa Søen vedtagne Middel, Tampen, og at fastsætte et Minimum, der sikrer det Characteren af virkelig Straf, og et Maximum, der betrygger Vedkommende mod Mishandling. Valget mellem Bødestraf og corporlig Kædselse er overladt til Skipperen, men at bestemme et vist Forhold mellem begge er alt af den Grund ugjort, at Bøden er afhængig af Hyren. De nærmere Bestemmelser om Udførelsen af Straffen ere tagne af Sjøetatens Reglement for den mildeste Grad af Tamp. Det er en Selvfølge, at denne nye § nødvendigvis er Tilføining til § 8 for det Tilfælde, at en Kjendelse, hvorved er paalagt en legemlig Kædselse, senere ophæves.

ad § 6.

Udvalget foreslaaer en Forkortelse i § 6, der tilsigter ikke blot en tydeligere Redaction, men ogsaa en noget simplere Fremgangsmaade, som dog formeentlig Intet borttager af de derved tilsigtede Garantier for en correct Behandling. Dette er saameget mere nødvendigt, som Udførelsen overdrages til Personer, som ofte ville føle sig noget fremmede i Forretningsformer og skriftlige Fremstillinger, og som enhver Forsømmelse af de paabudne Former medfører Kjendelsens Nullitet. Navnlig turde det ikke være tilraadeligt af Vidnerne at forende særlige skriftlige Udvillinger.

ad § 10.

Forandringen i § 10 tilsigter at give Indrengsministeren noget friere Hænder i Valget af de Indretninger, som Bøderne skulle tilfalde, hvorved han selvfølgelig tillige vil have at bestemme, for hvilket District Bestemmelsen skal gjælde (f. Ex. de i Sjens Stift hjemmehørende Skibe: Navigationsfløjen i Svendborg eller desl.).

ad § 11.

Ordbentligvis bør Straffen for Skipperne vist kun være Bøde eller simpelt Fængsel, og udtrykkelig tillige at stille Band og Brødsstraf i Udsigt turde være saa meget mindre nødvendigt, som der jo i Paragraphen er taget Forbehold om „høiere Straf“.

ad § 12.

Skal Bestemmelsen om Attesters Indførelse i Skibsfartsbøgerne, paa hvilken man lægger Vægt, have Betydning, bør Lovgivningen forudsætte, at de, som skulle have dem, ogsaa virkelig have dem. Denne Forudsætning er saa meget mere berettiget, som de formeentlig ere i Skipperens Bærg, indtil han ved Afmonstringen med sin Attest leverer dem fra sig. Skulde Bogen desuagtet være forkommen, og Skibet være paa et Steb, hvor en ny Bog ikke kan erholdes, vil der foreligge et Undtagelsestilfælde, hvori man vel vil finde paa en Udvei.

ad § 19.

Udvalget er for sit Vedkommende tilbøieligt til at antage, at Loven vilde vinde i Tydelighed for de Vedkommende, uden at udsætte Anvendelsen, som jo er betroet til Domstolene, for Villkaarlighed, dersom den lange og omfattende Definition paa Mytteri blev udeladt. Hvad der i saa Henseende dog har vaakt Tvivl hos Udvalget, er den Omstændighed, at Paragraphen er en ligefrem Oversførelse paa det her omhandlede Forhold af § 99 i Udkastet til en ny Straffelov. Idet Udvalget derfor aldeles skal henstille Spørgsmaalet til Thinget, har det optaget et Endringsforslag for at give samme Leilighed til derom at fatte Beslutning.

ad § 20.

Derimod maa Udvalget ansee en Omredaction af § 20 for nødvendig. Hvad der nedenfor vil blive foreslaaet, er en Udførelse af, hvad der ifølge Motiverne er tilsigtet med Bestemmelsen, nemlig at Skipperen, selv naar han ikke er i Function, skal nyde en særlig Beskyttelse mod Overlast fra Mandskabets Side, og at en saadan, udøvet mod ham eller andre Befalende under eller i Anledning af deres Dont, belægges med høiere Straf. Dermed